

*Viața cotidiană
și sărbătorile familiei regale
de la Carol I la Mihai I*

Docu-drame și mituri istorice
evocate de Dan-Silviu Boerescu,
însoțite de consemnări din presă

INTEGRAL

Colecția REGALĂ
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

**Viața cotidiană și sărbătorile familiei regale de la Carol I la Mihai I :
docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă /**

evocate de Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-211-8

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-211-8

Sumar

Carol I și Elisabeta („Carmen Sylva”),
de la rigoarea prusacă și disciplina cazonă
la exuberanța unei mari iubitoare de artă / 7

Ferdinand și Maria sau deplina modernizare
a României în drum spre un *lifestyle* occidental / 35

Carol al II-lea, bărbatul șarmant
și *Străjerul* bombastic / 65

Regina Mamă Elena, o mare doamnă / 75

Principele Nicolae, rebel fără cauză / 87

Ciudata Princesă Elisabeta,
cântând Mozart la pian până-n zori / 91

Mihai I și Ana, solemnitatea discreției și a cumpătării
practicată de partizanii unor patimi superioare / 99

Lămuriri bibliografice / 111

*Carol I și Elisabeta
(„Carmen Sylva”),
de la rigoarea prusacă și
disciplina cazonă la exuberanța
unei mari iubitoare de artă*

Dinastia Română a fost întemeiată de un principe prusac, crescut și educat în spiritul disciplinei militare, ceea a impus Regatului balcanic o anumită rigoare în vizibilă contradicție cu lejeritatea stilului de viață levantin.

Întemeietorul monarhiei noastre s-a românizat aproape total, identificându-se afectiv cu țara de adopție, pe care a reușit să o elibereze de chingile feudalismului întârziat, a dus-o în sincronie europeană, i-a obținut independența de stat și, călcându-și pe inimă, i-a indus drumul corect la începutul primei conflagrații mondiale, alegând să nu se solidarizeze cu rudele sale imperiale de sânge german.

Carol I a fost personajul exponențial care a condus România, vreme de aproape jumătate de secol, spre o devenire întru modernitate, deși la urcarea sa pe tronul Principatelor

Unite, în 1866, țara încă „zăcea turcită”, într-o indecizie cu adevărat istorică.

Carol I al României, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen, pe numele său complet Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen (20 aprilie 1839, Sigmaringen – 10 octombrie 1914, Sinaia) a fost Domnitorul, apoi Regele României, care a condus Principatele Române (și, apoi, România) după abdicarea, forțată de o lovitură de stat, a lui Alexandru Ioan Cuza. În cei 48 de ani ai domniei sale (cea mai lungă domnie din istoria statelor românești), Carol I a obținut independența țării, grație căreia i-a și crescut imens prestigiul, a redresat economia, a dotat România cu o serie de instituții specifice statului modern și a pus bazele unei dinastii. După războiul româno-ruso-turc (1877-1878), România a câștigat Dobrogea (dar a pierdut sudul Basarabiei), iar Carol a dispus ridicarea podului peste Dunăre, între Fetești și Cernavodă, care să lege noua provincie de restul țării.

Carol s-a născut în Principatul Hohenzollern-Sigmaringen. Era cel de-al doilea fiu al Prințului Karl Anton, prim-ministru al Prusiei în perioada 6 noiembrie 1858 – 12 martie 1862, și al soției sale, Prințesa Josephine. După finalizarea studiilor elementare din Dresda, s-a înscris la școala de cadeți din Münster, pe care a absolvit-o cu calificativul „Bine”, devenind sublocotenent de dragoni. La 1 ianuarie 1857, a fost numit locotenent secund în suita unui regiment de artilerie. În 1857, a terminat cursurile Școlii de Artilerie și Geniu din Berlin, iar în anul 1864 a participat ca voluntar în armata Prusiei, la Al Doilea Război al Schleswigului, mai ales la asaltul citadelor Fredericia și Dybbøl,

experiență care îi va fi de folos mai târziu în războiul româno-ruso-turc. În 1866, a fost înaintat la gradul de căpitan.

Deși nu era de statură înaltă, Carol a fost descris drept soldatul perfect, sănătos, disciplinat și, de asemenea, un politician excelent, cu vederi liberale. Cunoștea bine mai multe limbi europene. Familia sa, Hohenzollern-Sigmaringen, era înrudită cu familia lui Napoleon al III-lea și avea relații excelente cu acesta. România era în acea perioadă sub o influență puternică a culturii franceze, iar recomandarea de către Napoleon al III-lea a Prințului Carol a valorat mult în ochii politicienilor români, la fel ca și rudenia de sânge cu familia prusacă domnitoare.

În primăvara lui 1866, convoiul princiar al noului domnitor a ajuns la Mogoșoaia, acolo unde pavajul străzilor era îngrozitor iar casele erau de o modestie absolută, dar erau găsite festiv pentru această inedită zi de sărbătoare. La un moment dat, în dreptul uneia dintre casele sărăcicioase pe lângă care se îndrepta convoiul este observată o gardă de onoare. Dialogul dintre Generalul Golescu și Prințul Carol a fost unul memorabil și menit să-l introducă foarte abrupt pe noul domnitor în realitățile țării sale de adopție. A fost primul contact cu adevărat al lui Carol cu noua lui țară, pe care avea să o reformeze din temelii în cei aproape 50 de ani de domnie.

Prințul Carol: Qu'est ce qu'il y a dans cette maison?

Generalul Golescu: C'est le palais...

Prințul Carol: Où ... est le palais?

După această întrebare involuntar retorică, Golescu nu a mai avut curaj să răspundă și doar a arătat cu degetul spre o casă cu un etaj, modestă, care fusese și reședința domnitorului

Cuza și ale cărei ferestre dădeau spre o piațetă murdară, în care porcii se jucau în noroi. Prințul, crescut în mediul septic prusac, a rămas înmărmurit și nu a mai scos niciun cuvânt. După cum se arată în primul volum al *Memoriilor* lui Carol I, „palatul a fost la început o casă particulară a familiei Golescu și, după ce a servit, pe rând, ca școală militară, cazarmă, spital și comandament, a fost transformată în reședință princiară”. Cu toate neajunsurile evidente, încăperile aveau proporții plăcute și au fost mobilate cu mobilă cumpărată de la Paris. Von Mayenfisch și von Werner, însoțitorii lui Carol, au luat în primire camerele din sud, acolo unde locuise Cuza și unde fusese arestat în noaptea de 11 februarie 1866, atunci când, surprins în pat cu amanta sa Maria Catargiu-Obrenovici (soția fostului principe sârb), a fost silit să abdice.

În 1869, Carol împlinea 30 de ani, iar pe 15 noiembrie avea să o ia de soție pe Elisabeta zu Wied la Palatul din Neuwied. Un an mai târziu, avea să se nască unicul copil al familiei regale, Princesa Maria, din păcate răpusă prematur de o boală a copilăriei pentru care, pe atunci, încă nu se descoperise leacul.

Într-o lungă scrisoare de felicitare pe care i-a trimis-o fiului său la 15 aprilie 1869, Prințul Karl Anton o zugrăvea pe Elisabeta în cele mai frumoase culori, încurajându-l să își unească destinul cu ea: „E desigur superioară sub raportul cunoașterii lumii, a științei. Ea e drăguță, plăcută și fizionomia ei arată bunătatea inimii sale. E foarte cultă și chiar excepțional de bine înzestrată. Prințesa excelează și în cunoașterea limbilor. Ea vorbește la perfecție franceza și engleza. Instrucția ei e, cum s-ar zice, universală”.